

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«*Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος*» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoο.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΣΤ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1471²

Τὰ ἅγια Θεοφάνεια
Κυριακὴ 6 Ἰανουαρίου 2019 (2009)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τὸ νερὸ

«*Σήμερον τῶν ὑδάτων ἀγιάζεται ἡ φύσις...*» (Μ. Ἁγ.)

Βρισκόμαστε, ἀγαπητοί μου, στὸ τέλος τῆς περιόδου ποὺ ὀνομάζεται **Δωδεκάημερο**. Σήμερα, ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων, βλέπουμε τὸ καταπληκτικὸ θαῦμα, οἱ οὐρανοὶ νὰ ἀνοίγωνται, Πνεῦμα ἅγιο ἐν εἶδει περιστερᾶς νὰ ἐμφανίζεται, ἡ ἁγία Τριάς νὰ κηρύσσεται, καὶ πρὸ παντὸς νὰ δακτυλοδεικτῆται ὁ Ἰησοῦς στὸ θαυμάσιο διάγγελμα τοῦ οὐρανοῦ ὡς ὁ μόνος ἀσφαλὴς ὁδηγὸς τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ Χριστὸς βαπτίσθηκε στὸν Ἰορδάνη. Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ ἔχει πολλές πλευρές, ποὺ δὲν θὰ τις ἀναλύσουμε ἐδῶ. Ἀπὸ ὅλα τὰ θέματα τῆς σημερινῆς ἑορτῆς σᾶς παρακαλῶ νὰ προσέξετε μόνο τὸ ὑλικὸ ἐκεῖνο στοιχεῖο, ποὺ τιμᾶται τώρα ἰδιαίτερως, δηλαδὴ **τὸ νερὸ**. «*Σήμερον τῶν ὑδάτων ἀγιάζεται ἡ φύσις*», ἀκοῦμε. Γιὰ τὸ νερὸ λοιπὸν θὰ πῶ κ' ἐγὼ λίγα λόγια.

Ὁ κόσμος, ἀγαπητοί μου, εἶνε σύνθεσις ὑλικῶν στοιχείων. Δὲν ξέρω σὲ πόσα τὰ ἀνεβάζει σήμερα ἡ ἐπιστήμη· οἱ ἀρχαῖοι σοφοί, ὅπως ὁ Δημόκριτος, ἔλεγαν ὅτι τὰ σπουδαιότερα στοιχεῖα ἀπὸ τὰ ὁποῖα συντίθεται ὁ κόσμος εἶνε τέσσερα. Καὶ σήμερα μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι στὴ φύσι **τέσσερα εἶνε τὰ κυριώτερα στοιχεῖα**. Στὶς ὥραϊες εὐχὲς τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ ἀκοῦμε· «*Σὺ ἐκ τεσσάρων στοιχείων τὴν κτίσιν συναρμόσας...*»· σὺ, Κύριε, συνέθεσες τὴν κτίσι ἀπὸ τέσσερα στοιχεῖα. Τὸ ἓνα στοιχεῖο ποῖό εἶνε; Τὸ πιὸ εὐτελές· **ἡ γῆ, τὸ χῶμα**. Ποιὸς τοῦ δίνει σημασία; Κι ὅμως, τί ἀνεκτίμητη ἀξία ἔχει! Ἀπ' αὐτὸ προερχόμεθα, ἀπὸ αὐτὸ τρεφόμεθα, καὶ σ' αὐτὸ καταλήγουμε. «*Γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση*», εἶπε ὁ Θεός (Γέν. 3,19). Ἀλλοίμονο ἂν ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς δὲν ἦταν ἀπὸ γόνιμο χῶμα· θὰ πεθαίναμε ὅπως ὁ Μίδας, ποὺ ἐπιθύμησε ὅ,τι ἀγγίξῃ νὰ γίνεταί χρυσὸ καὶ ἔτσι πέθανε ἀπ' τὴν πείνα. Μῦθος εἶνε αὐτό, ἀλλὰ ἐκφράζει μιὰ ἀλήθεια· ὅτι κινδυνεύουμε νὰ πεθάνουμε ἐν μέσῳ πλοῦτου,

τὸν ὁποῖο θεοποιήσαμε. Τὸ δεύτερο στοιχεῖο, πάνω ἀπὸ τὸ χῶμα, εἶνε λεπτότερο· εἶνε **τὸ ὕδωρ**, τὸ νερὸ γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ μιλήσουμε, σύνθεσις ὑδρογόνου καὶ ὀξυγόνου. Τὸ τρίτο στοιχεῖο, πάνω κι ἀπὸ τὸ νερὸ, εἶνε **ὁ ἀέρας**. Εἶνε λεπτότερο, ἀλλὰ ἔχει κάποιο βᾶρος· κάτι ζυγίζει κι αὐτό, πολὺ ἐλαφρότερα βέβαια ἀπὸ τὰ ἄλλα. Καὶ τὸ τέταρτο στοιχεῖο, ἀκόμα λεπτότερο, εἶνε **τὸ πῦρ**, ἡ φωτιά. Τὰ τέσσερα αὐτά, συνδυαζόμενα, ἀπαρτίζουν τὸν κόσμον.

Καὶ **τὸ ἀνθρώπινο σῶμα** σύνθεσις ὑλικῶν στοιχείων εἶνε. Ἔχει τὴ δική του χημικὴ σύστασι· τόσο νερὸ, τόσο φωσφόρο, τόσο σίδηρο, τόσο λίπος, τόσο μαγνήσιο, τόσο ἄνθρακα, τόσο ἀσβέστιο. Ἀλλὰ τὸ κυριώτερο στοιχεῖο τοῦ εἶνε τὸ νερὸ. Ὅρθα εἶπε κάποιος, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἓνα ποτάμι ποὺ ῥέει ἀκαταπαύστως. **Νερὸ εἴμαστε.** Ἡ ἀρμονικὴ σύνθεσις τῶν στοιχείων αὐτῶν στὸ σῶμα εἶνε ἡ υἰεία· ἡ δυσαρμονία εἶνε ἀσθένεια καὶ θάνατος.

Λίγα λόγια λοιπὸν μόνο γιὰ τὸ νερὸ.

Ἐπάρχει, ἀγαπητοί μου, νερὸ φυσικὸ, νερὸ ἱαματικὸ, καὶ νερὸ ἁγιασμένο.

● **Τὸ φυσικὸ νερὸ.** Βρίσκεται ἄφθονο στὸν πλανήτη μας. Ἀναβλύζει ἀπὸ πηγές· τρέχει σὰν ῥυάκι, σὰν χεῖμαρρος, σὰν ποταμὸς. Καταλήγει καὶ συλλέγεται σὲ μικρὲς ἢ μεγάλες λίμνες, στὶς θάλασσες καὶ τοὺς ὠκεανούς. Πῶς οἱ τεράστιοι αὐτοὶ ὄγκοι ὑδάτων κρατιῶνται καὶ δὲν φεύγουν ἔξω στὸ διάστημα; Τοὺς συγκρατεῖ ἡ ἔλξι τῆς γῆς, *λένε*. Ἄλλ' αὐτὸ κατὰ βάθος εἶνε κάτι ἀνεξήγητο. Τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ ἀκοῦμε· «*Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας*» (Θ' ὤρ.).

Τὸ νερὸ εἶνε ἀγαθὸ ἀνεκτίμητο. Ἀλλὰ εἴμεθα ἀγνώμονες, ὅπως εἶπα καὶ ἄλλοτε. Βλέπετε τὸ πουλάκι; Πίνει νερὸ καὶ ὑψώνει τὸ κεφάλι πρὸς τὸν οὐρανὸ. Σὰν νὰ λέῃ· Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ δῶρο σου. Ὁ ἄνθρωπος

δείχνει άγνωμοσύνη και άχαριστία. Γίναμε γε-
ώδεις, σαρκικοί, χωρίς μεταφυσικές άνατά-
σεις. Παλαιότερα οί άνθρωποι ήταν άγράμ-
ματοι αλλά εύγνώμονες. Έγνώρισα παππού-
δες, πού προτού νά πιούν ένα ποτήρι νερό
έκαναν τὸ σταυρό τους. Είδατε κανένα σήμε-
ρα νά τὸ κάνη αὐτό; Θά ᾿ρθη ὅμως ὡρα πού
θα δίνης μιὰ λίρα και ένα ποτήρι νερό δέν θα
ύπάρχη. Τότε θα ἐκτιμήσουμε τὴν ἀξία τοῦ νε-
ροῦ, πού εἶνε δῶρο και εὐλογία Θεοῦ· ἡ στέ-
ρησίς του δημιουργεῖ τὴν ἀφυδάτωσι και ὁδη-
γεῖ στο θάνατο. Δέν ζη ὁ ἄνθρωπος χωρίς νερό.

● Προχωροῦμε τώρα σὲ ἄλλη βαθμίδα. Εἶνε
τὰ ἱαματικά νερά. Για ὅλα προνόησε ὁ καλὸς
Θεός. Ὑπάρχει νερό τὸ ὁποῖο, ὅπως ξέρουν οἱ
μεταλλωρύχοι, προτοῦ νά βγῆ ἔξω, περνάει,
ἐκεῖ στα ἔγκατα τῆς γῆς, μέσα ἀπὸ στρώμα-
τα, πού τὸ ἐμπλουτίζουν με διάφορα μεταλ-
λικά συστατικά, ἰδίως δὲ με ραδιενέργεια. Εἶ-
νε ὀνομαστὲς διάφορες πηγές, πού τροφοδο-
τοῦν με ὑγιεινὸ πόσιμο νερό ἐμφιαλωμένο,
καθὼς και ἄλλες ἱαματικές πηγές, θερμὲς ἢ ψυ-
χρὲς, με θαυμαστὲς θεραπευτικὲς ἰδιότητες,
και χιλιάδες ἄνθρωποι συρρέουν ἐκεῖ. Εἶνε
μία εὐλογία τοῦ Θεοῦ για τὴν πατρίδα μας.

● Πάνω ὅμως ἀπὸ αὐτά, στὴν ἀνωτάτη βαθμί-
δα, εἶνε τὸ νερό τὸ ἁγιασμένο. «*Σήμερον τῶν ὑ-
δάτων ἁγιάζεται ἡ φύσις...*». Για νά λάβη καν-
εὶς τὸ ἁγιασμένο νερό, χρειάζεται πίστις. Ἄν
δέν θέλης νά πιστέψης, δικαίωμά σου. Τότε
ὅμως, και χιλία ἐπιχειρήματα νά φέρω, Κικέ-
ρων και Δημοσθένης και Πλάτων και Ἄριστο-
τέλης νά γίνω, δέν πρόκειται νά σὲ πείσω. Ἡ
πίστις εἶνε μυστήριο. Ἄλλος πιστεύει, ἄλλος
δέν πιστεύει. Ποιὸ εἶνε τὸ ἁγιασμένο νερό;
Εἶνε τὸ νερό τοῦ ἁγιασμοῦ, πού λαμβάνουμε
σήμερα, και τὸ νερό τοῦ ἁγίου βαπτίσματος,
τὸ νερό τῆς κολυμβήθρας μας. Προτοῦ νά τὸ
εὐλογήσῃ ὁ ἱερεὺς, εἶνε ένα κοινὸ νερό ὅπως
τὰ ἄλλα. Ἄλλ' ἀφ' ἧς στιγμῆς πῆ «*Εἰς τὸ ὄνο-
μα τοῦ Πατρὸς και τοῦ Υἱοῦ και τοῦ ἁγίου
Πνεύματος*», ἀφ' ἧς στιγμῆς πῆ «*Βαπτίζεται
ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς
και τοῦ Υἱοῦ και τοῦ ἁγίου Πνεύματος*», τὴν
ὡρα ἐκείνη —κατὰ τὴν πίστι μας— τὸ νερό
παίρνει «*ραδιενέργεια*», χάρι, πνευματικὴ δύ-
ναμι. Γίνεται φοβερὸ για τὸν διάβολο και
τοὺς δαίμονας. Καὶ ποιὰ ἡ ἐνέργειά του; Τὸ
μὲν κοινὸ νερό καθαρίζει τὸ σῶμα ἀπὸ τὸν
φυσικὸ ρύπο, τὸ δὲ ἁγιασμένο νερό μᾶς κα-
θαρίζει ἀπὸ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα, τὸ
ἀδαμιαῖον σύμπλεγμα, ἀλλὰ και ἀπὸ προσω-
πικὲς ἁμαρτίες. Ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ μαῦρος
σάν τὰ φτερά τοῦ κόρακα, γίνεται λευκὸς σάν

τὸ περιστέρι, πού πέταξε σήμερα πάνω ἀπὸ
τὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου.

* * *

Αὐτά, ἀγαπητοί μου, μᾶς δίδει ἀφορμὴ νά
ποῦμε σήμερα τὸ γεγονὸς τῆς βαπτίσεως τοῦ
Χριστοῦ στὸν Ἰορδάνη. Πρὶν τελειώσω ὅμως
θέλω νά δώσω μία ἀπάντησι σ' ἐκείνους πού ρω-
τοῦν: Ἐμεῖς βαπτίζομεθα, διότι εἴμεθα ἁμαρ-
τωλοί: **ὁ Χριστὸς γιατί βαπτίσθηκε**, ἀφοῦ οὔτε
μὲ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα οὔτε με προσω-
πικὲς ἁμαρτίες ἐβαρύνετο; «*Ἀνομίαν - ἁμαρ-
τίαν οὐκ ἐποίησεν*» (Ἦσ. 53,9 Ἀ' Πέτρ. 2,22), γι' αὐτὸ
σήμερα ψάλλουμε «*Ἦ ἀναμάρτητε Χριστέ...*»
(ἔσπ.). Πῶς και γιατί ὁ ἀναμάρτητος βαπτίζεται;

Θά χρειάζοταν μακρὰ θεολογικὴ ἐξηγήσις.
Ἔνα μόνο λέγω. Κατὰ τοὺς πατέρας ὁ Κύριος
βαπτίσθηκε ὄχι διότι τὸ εἶχε ἀνάγκη, ἀλλὰ **για
νά φανερωθῆ και βεβαιωθῆ ποιὸς εἶνε.** Ὁ ἀφα-
νὴς ἐργάτης τῆς Ναζαρέτ, ὁ ἄγνωστος στοὺς
πολλοὺς, νά γίνῃ γνωστὸς στὴν ἀνθρωπότη-
τα, ὅτι εἶνε ὁ Μεσσίας και Λυτρωτὴς τοῦ κό-
σμου. Ἦταν ἡ ἐπίσημη στιγμὴ, πού οἱ οὐρανοὶ
ἀπηύθυναν τὸ σπουδαιότερο **διάγγελμα**, παγκό-
σμιο διάγγελμα —ἐμπρὸς στο ὁποῖο ὠχριοῦν
τὰ διαγγέλματα τῶν ἐπιγεῖων κυβερνητῶν— και
ὁ Πατὴρ διεκήρυξε: «*Οὗτός ἐστὶν ὁ υἱὸς μου
ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα*», πού ἀργότερα
θα ἐπαναληφθῆ με τὴν συμπλήρωσι «*αὐτοῦ
ἀκούεται*» (Ματθ. 3,17· 17,5). Τὸ οὐράνιο αὐτὸ διαγ-
γγελμα μᾶς δείχνει, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς
Χριστὸς εἶνε ὁ μόνος ἀσφαλὴς ὁδηγὸς μας.

Παρακαλῶ, ἀδελφοί μου, νά μοῦ πῆτε εἰλι-
κρινά: ποιὸν ἔχετε **ὁδηγὸ** στὴν προσωπικὴ
σας ζωὴ; Ὡ ἐὰν θέταμε ὁδηγὸ μας τὸ Χριστό!
Και ἀλλοίμονο ἐὰν θέτομε ὅποιονδήποτε
ἄλλο ὡς ὁδηγὸ. Ὁ Χριστὸς εἶπε: «*Εγὼ εἶμι ἡ
ὁδὸς και ἡ ἀλήθεια και ἡ ζωὴ*» (Ἰωάν. 14,6).
Ἄδιάψευστα λόγια διὰ μέσου τῶν αἰῶνων.
Ἐὰν ὁ Χριστὸς γινόταν ὁ ὁδηγὸς τοῦ ἀτόμου,
τῆς οἰκογενείας, τῆς κοινωνίας, τοῦ ἔθνους,
τῆς ἀνθρωπότητος ὀλοκλήρου, ᾧ ποία εὐλο-
γία! παράδεισος θα γινόταν αὐτὸς ὁ κόσμος.

Τώρα ἔχουμε **ἄλλους ὁδηγοὺς**, ἐπιγεῖους
«*θεοὺς*», πού τοὺς ἔχουμε μυθοποιήσει, για
νά μᾶς διαψεύσουν μετὰ ἀπὸ λίγο παταγω-
δῶς. Καὶ γι' αὐτὸ, ἀντὶ εὐλογία ἔχουμε κατὰ-
ρα, διάλυσι τῶν πάντων και χάος.

Εἶθε ὁ Κύριος νά μᾶς χάριση τὴν **εὐλογία** του
διὰ μεταλήψεως και ῥαντισμοῦ τοῦ ἁγιασμέ-
νου ὕδατος, και νά ὕμνοῦμε και δοξάζουμε τὸ
ὄνομά του, τοῦ Πατρὸς και τοῦ Υἱοῦ και τοῦ
ἁγίου Πνεύματος, εἰς αἰῶνας αἰῶνων· ἀμήν.

† **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoο.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2145	Κυριακὴ μετὰ τὰ Φῶτα (Ματθ. 4,12-17) 13 Ἰανουαρίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Κάτι πρέπει ν' ἀλλάξη!

«Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν καὶ λέγειν· Μετανοεῖτε...» (Ματθ. 4,17)

Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἀγαπητοί μου, **ἐμωρτάσαμε** ἐμεῖς οἱ ἀνάξιοι **τις μεγάλες ἑορτές**. Τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων ἀκούσαμε τὸ ἐμβατήριον «*Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ...*» (Λουκ. 2,14). Μετὰ ἑπτὰ ἡμέρες, τὴν 1η Ἰανουαρίου, ζήσαμε τὴν ἑορτὴ τῆς Περιτομῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν ὁποία δόθηκε στὸ Θεῖο Βρέφο τὸ ὄνομα *Ἰησοῦς*. Καὶ στὴν ἑορτὴ τῶν Φώτων βρεθήκαμε νοερῶς στὰ νερὰ τοῦ Ἰορδάνου, εἶδαμε τοὺς οὐρανοὺς νὰ ἀνοίγωνται, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον νὰ κατέρχεται «*ἐν εἴδει περιστερᾶς*» καὶ τὸν οὐράνιον Πατέρα νὰ **βεβαιώνη** «*τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές*» (ἀπολυτ. Φῶτ.).

Σήμερα, Κυριακὴ μετὰ τὰ Φῶτα, βλέπουμε ὅτι ὁ Κύριος –ἀφοῦ μετὰ τὸ βάπτισμα, ὅπως διηγοῦνται τὰ Εὐαγγέλια, πέρασε τὸν Ἰορδάνη, βγήκε στὴν ἔρημο, ἔμεινε ἐκεῖ σαράντα ἡμέρες, νήστεψε, προσευχήθηκε, πάλεψε μὲ τις σκοτεινὲς δυνάμεις καὶ νίκησε κάθε πειρασμό– ἐμφανίζεται πλέον στὸν κόσμον ὡς ὁ μοναδικὸς Διδάσκαλος. Σήμερα τὸ εὐαγγέλιον μᾶς παρουσιάζει τὸν **Κύριο ν' ἀρχίζει τὸ κοσμοσωτήριο ἔργον του**, τὸ ἔργον τοῦ διδασκάλου. Καὶ εἶνε ἰδιαιτέρως ἐνδιαφέρον καὶ ὠφέλιμον νὰ μάθουμε ποιὸς ἦταν ὁ πρῶτος λόγος, ἡ πρώτη λέξις του.

Ἡ τελευταία λέξις, ἀγαπητοί μου, μὲ τὴν ὁποία σφράγισε τὰ χεῖλη του τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, εἶνε ἡ λέξις «*Τετέλεσται*» (Ἰω. 19,30). Ἄλλ' ὅπως ἡ τελευταία λέξις ἔχει μεγάλη σημασία, τὸ ἴδιον καὶ ἡ **πρῶτη λέξις του**. Ποιὰ λοιπὸν ἦταν ἡ πρώτη λέξις πού εἶπε ἀρχίζοντας τὸ διδασκτικὸν τοῦ ἔργου;

Ὁ Κύριος δὲν ἔμοιαζε μ' ἐμᾶς τοὺς σημερινοὺς κήρυκες, πού λέμε πολλὰ μὰ τὰ νοήματά μας εἶνε λίγα. Ὁ Κύριός μας ἔλεγε λίγα, ἀλλὰ τὰ λόγια του εἶχαν μεγάλη σημασία. Ἡ πρώτη λοιπὸν λέξις πού βγήκε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Κυρίου ἔχει τόση σημασία καὶ περικλείει τόσο μεγάλα νοήματα, ὥστε ἔφτανε αὐτὴ καὶ μόνη,

ἂν θέλαμε νὰ τὴν ἐφαρμόσουμε ὅλοι, νὰ κἀν τὸν κόσμον εὐτυχισμένο, νὰ μεταβάλλῃ τὴ γῆ σὲ οὐρανόν. Ποιὰ εἶνε ἡ λέξις αὐτή; Εἶνε, ἀγαπητοί μου, ἡ λέξις «**Μετανοεῖτε**» (Ματθ. 4,17).

Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐρμηνεύσουμε τὴ λέξι αὐτή; ὑπάρχει κανεὶς πού δὲν τὴν καταλαβαίνει; Ὅλοι πάνω - κάτω γνωρίζουμε τὴ σημασίαν της. Καὶ ὅλοι αἰσθανόμεσθε ὅτι **κάτι πρέπει ν' ἀλλάξη**· **κάτι ν' ἀλλάξη** στὸ ἄτομον, στὴν οἰκογένειαν, στὴν κοινωνίαν. **Δὲν πάει ἄλλο**.

Νιώθουμε ὅτι ἡ Γῆ - ὁ πλανήτης μας ἔφτασε σὲ σημεῖον πού, ἂν δὲν γίνῃ μιὰ ἀλλαγὴ, κινδυνεύει νὰ γίνῃ νεκροταφεῖον ἀπέραντον. **Τί πρέπει νὰ κἀν ὁ κόσμος γιὰ νὰ σωθῇ;**

Αὐτοὶ πού κυβερνοῦν τὰ ἔθνη προτείνουν διάφορα **σχέδια**, τὸ ἓνα πάνω στ' ἄλλο. Σοφοὶ ἄνθρωποι, μεγάλοι πολιτικοί, ἰσχυροὶ κυβερνήτες σκέπτονται, στίβουν τὰ μυαλά τους, καὶ βγάζουν διάφορα σχέδια πῶς νὰ σώσουν τὴν ἀνθρωπότητα. Μὰ τὰ σχέδια, παρ' ὅλη τὴν καλὴ διάθεσί τους, **ὅλα ναυαγοῦν, ἀποτυγχάνουν**. Γιατί; πού σκοντάφτουν; Σὲ ἓνα σημεῖον. Ποιόν;

Ἄς μὴ ἐπαινοῦμε πολὺ τὸν ἄνθρωπον. Παρ' ὅλα τὰ ἐπιτεύγματα τῆς ἐπιστήμης **ὁ ἄνθρωπος ἔχει ὑποστῆ ριζικὴ φθορά**. Ἄς λένε οἱ φιλόσοφοι κ' οἱ ποιηταὶ κ' οἱ διανοούμενοι· ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε ἰδανικός, μέσα του ἔχει ἀτέλεια. Δὲν εἶνε πλέον ὅπως βγήκε ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ Δημιουργοῦ. Κλίνει πρὸς τὸ κακόν. Ἔχει διαφθορὴν μέχρι τέτοιου σημείου, ὥστε **τὰ πάθη καὶ οἱ κακίαι του ἔγιναν δευτέρα φύσις**. Τὸ μυαλὸν του δὲν σκέπτεται σωστά, ἡ καρδιά του δὲν ἀγαπάει, ἡ θέλησίς του δὲν ἔχει δύναμιν νὰ ἐκτελέσῃ ἐκεῖνα πού θέλει ὁ Θεός. Εἶνε λοιπὸν **ἡ φύσις του κακὴ, πονηρὴ**· καί, ὅπως ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας, «*φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ράδιον*», δὲν εἶνε εὐκόλον πρᾶγμα ν' ἀλλάξη ἡ κακὴ φύσις τοῦ ἀνθρώπου (Μένανδρος).

Ἐδῶ εἶνε τὸ μεγάλο μυστήριον, πού ἀγνωστοῦν οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὴν διόρθωσιν τῆς ἀν-

θρωπότητος. Μὲ ἄλλα λόγια· μπορεί νὰ πάρης ἕνα ζητιάνο ἢ ἕναν κακοῦργο καὶ νὰ τὸν στολίζης μὲ διάφορες φορεσιές· νὰ τοῦ βάζης σήμερα πράσινα, αὔριο κίτρινα, μεθαύριο κόκκινα, ὅλα τὰ κουστούμια. Μὰ ὅσα κουστούμια κι ἂν τοῦ ἀλλάξης, ὁ ἄνθρωπος παραμένει ὁ ἴδιος. **Πρέπει ν' ἀλλάξῃ κάτι ἄλλο, βαθύτερο.** «Κουστούμια» φτειαχνουν οἱ διάφοροι κοσμοδιορθωταί. Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος, εἴτε ὑπὸ δημοκρατίαν εἴτε ὑπὸ τυραννίαν εἴτε ὑπὸ οἰονδηποτε καθεστώς, στὸ βάθος παραμένει κακός, κανένα σύστημα δὲν μπορεί νὰ τὸν ἀλλάξῃ. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀλλάξῃ ἐσωτερικῶς, ἀπὸ μέσα, δὲν γίνεται καμμία οὐσιαστικὴ ἀλλαγὴ.

Ναί, εἶνε πονηρὴ - κακὴ ἢ φύσις τοῦ ἀνθρώπου κ' εἶνε **πολὺ δύσκολο ν' ἀλλάξῃ** ἐσωτερικὰ (ἠθικά, θρησκευτικά, πνευματικά). Εἶνε σὰν νὰ λέμε - τί· στὴ γάτα νὰ μὴν τρώῃ ποντίκια ἢ στὴν ἀλεπού νὰ μὴν τρώῃ κόττες ἢ στὸ λύκο νὰ μὴν τρώῃ ἀρνιά ἢ στὸ γεράκι νὰ μὴν τρώῃ περιστέρια ἢ στὸ λιοντάρι νὰ μὴν τρώῃ κρέας ἀλλὰ νὰ τρώῃ γρασιδί - χόρτο, σὰν νὰ λέμε στὰ ζῶα αὐτὰ ν' ἀλλάξουν τὴ φύσι τους. Ὑπάρχει καμμία δύναμι πού μπορεί ν' ἀλλάξῃ τὸν ἄνθρωπο;

Πῶς νὰ σᾶς ἐξηγήσω τὸ μεγάλο μυστήριον τῆς ἀνθρωπίνης κακίας; Ἐνα μόνο θὰ πῶ στηριζόμενος στὰς Γραφάς· ναὶ **ὑπάρχει μία δύναμις** πού μπορεί νὰ τὸ κἀνῃ, δύναμις **ἐκτὸς τοῦ κόσμου**. Ἄς σκεφτοῦμε βαθειά. Ἄν ὁ ἄνθρωπος μποροῦσε νὰ σωθῇ μόνος του, θὰ κατέβαινε ὁ Χριστὸς στὸν κόσμον; Γιὰ νὰ κατεβῇ ἐδῶ ὁ Χριστὸς, ἄρα μόνο ὁ Θεὸς μποροῦσε ν' ἀλλάξῃ τὸν ἄνθρωπο.

Καὶ ὁ Χριστὸς ἔκανε καὶ κάνει τὸ μέγα θαῦμα, **ἀλλάζει τὸν ἄνθρωπο ἐσωτερικῶς**. Δὲν τοῦ ἀλλάζει κουστούμια, συστήματα· τοῦ ἀλλάζει τὴν καρδιά. Ὅσοι ἄκουσαν τὸ κήρυγμα τοῦ Κυρίου, τὸ «*Μετανοεῖτε*», ὑπέστησαν αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ, τὴν ἐπανάστασι κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ των. Ἄκουσαν τὸ «*Μετανοεῖτε*» φιλάργυροι πού δὲν ἔδιναν νερὸ στὸν ἄγγελό τους κ' ἔδωσαν τὰ ὑπάρχοντά τους, φονιάδες πού ἔχαν βάψει τὰ χέρια τους στὸ αἷμα καὶ γονάτισαν μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο, γυναῖκες ἀμαρτωλές καὶ ἔκλαψαν ζητώντας τὸ ἔλεος. Βλέπουμε λύκους νὰ γίνονται ἀρνιά. Αὐτὸ τὸ θαῦμα τῆς μεταβολῆς τοῦ ἀνθρώπου μόνο κοντὰ στὸ Χριστὸ γίνεται.

* * *

Τὸ «*Μετανοεῖτε*», ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ **καμπάνα τοῦ οὐρανοῦ** πού ἀκούγεται σὲ κάθε ἐποχῇ. Ἡ φωνὴ αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ διαβαίνει ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη καὶ φτάνει ὡς ἐμᾶς. Φτάνει καὶ στὴ γενεά μας, μία γενεὰ πού ἔχει φύγει μακριὰ ἀπ' τὸ Θεὸ καὶ ἀμάρτησε ὅσο καμμία ἄλλη γενεά. Θὰ βρεθοῦν ἄραγε σήμερα αὐτιά ν' ἀκούσουν

τὸ «*Μετανοεῖτε*»; θὰ ὑπάρχουν ἄντρες καὶ γυναῖκες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πού θ' ἀποφασίσουν νὰ ἀλλάξουν τὴ ζωὴ τους;

Φτάσαμε, ἀδελφοί μου, σὲ χρόνια πού, ὅπως εἶπα καὶ ἄλλοτε, οἱ ἄνθρωποι ἔκλεισαν τὰ αὐτιά τους μὲ βουλοκέρι καὶ δὲν θέλουν ν' ἀκούνε τὰ λόγια τοῦ Κυρίου. Ἔτσι ὅμως **βρισκόμαστε πλέον στὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ**.

Ὁ κόσμος ὅλος, ὅπως λένε τὰ ἱερά βιβλία καὶ ἡ Ἀποκάλυψις, -δὲν εἶνε παραμῦθι αὐτοκρέμεται ἀπὸ μιὰ κλωστή. Ἐὰν ὅλοι μας, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πλούσιοι καὶ φτωχοί, δεξιοὶ καὶ ἀριστεροί, μαῦροι ἄσπροι κόκκινοι καὶ ὄλων τῶν χρωμάτων, ἐὰν δὲν δείξουμε τὴ μετάνοια πού κηρύττει σήμερα ὁ Κύριος ἀλλὰ μείνουμε ἀμετανόητοι, τότε **τί μέλλει νὰ γίνῃ;**

Ἐμένα τὸν ἀμαρτωλὸ ρωτᾶτε τί μέλλει νὰ γίνῃ; Ἐὰν ἐσὺ ἢ γυναῖκα πού ἀτιμάζεις τὸν ἄντρα σου, ἐσὺ ὁ ἄντρας πού βλαστημᾶς τὸ Θεό, ἐσὺ τὸ παιδί πού χτυπᾶς τὸ γονιό σου, ἐσὺ ὁ πλούσιος πού ἀρπάζεις τὸ ψωμί τοῦ φτωχοῦ, ἐσὺ ὁ φτωχὸς πού γογγύζεις κατὰ τοῦ Θεοῦ· ἐὰν ὅλοι μας, μικροὶ - μεγάλοι, ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα μέχρι τὴν καλύβα, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, δὲν δείξουμε μετάνοια πραγματικὴ ἀλλὰ μείνουμε ἀμετανόητοι· ἐὰν καὶ τὸ νέο ἔτος εἶνε ἔτος ἀμετανόητο καὶ κοντὰ στὰ ἄλλα ἀμαρτήματα πού διαπράξαμε στὰ προηγούμενα χρόνια προσθέσουμε καὶ νέες βλασφημίες, νέες πορνείες, νέες μοιχεῖες, νέες ἀδικίες καὶ κλοπές καὶ κακουργήματα· ἐὰν ἐξακολουθήσῃ αὐτὸ τὸ ὄργιον πάνω στὴ Γῆ, τότε, ἀδελφοί μου, μὴ ρωτᾶτε ἐμένα· ἀντέστε στὰ σπιτάκια σας καὶ ἂν πιστεύετε στὸν Ἐσταυρωμένο **ἀνοῖξετε τοὺς προφήτας καὶ τὴν Ἀποκάλυψι**, κ' ἐκεῖ θὰ δῆτε τί θὰ γίνῃ στὸν κόσμον.

Δὲν ἔχω δύναμι νὰ συνεχίσω· τὰ γόνατά μου τρέμουν, ἡ γλῶσσα μου τραυλίζει, τὰ μάτια μου δακρύζουν, ἡ καρδιά μου πάει νὰ σπάσῃ. **Αὐτὰ πού θὰ συμβοῦν εἶνε** τόσο καταπληκτικά, τόσο **τρομερὰ καὶ ἀπαίσια**, πού δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὰ ὑποφέρῃ ἢ ἀμετανόητη ἀνθρωπότης.

Δὲν ἔχετε καρδιά, δὲν ἔχετε αἴσθημα, ἀδελφοί μου; Ποῦ βρισκόμαστε! Ἐὰν δὲν μετανοήσουμε κ' ἐξακολουθήσουμε τὸ ἴδιο βιολὶ τοῦ διαβόλου, τότε **ἄλλοίμονο**· καὶ τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ θὰ γίνουν ἀστροπελέκια στὰ κεφάλια μας, καὶ οἱ πέτρες πού πατοῦμε θὰ γίνουν φίδια νὰ μᾶς φᾶνε, καὶ τὰ ποτάμια θὰ ὀρμήσουν νὰ μᾶς πνίξουν, καὶ ὅλη ἡ γῆ θὰ ἐπαναστατήσῃ.

Ἔως ὅτου ἔχουμε καιρό, ἄς μετανοήσουμε, γιὰ νὰ σωθοῦμε διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2148	Κυριακὴ ΙΒ' Λουκᾶ (Λουκ. 17,12-19) 20 Ἰανουαρίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Σ' εὐγνωμονοῦμε, Κύριε, γιὰ τὶς εὐεργεσίες σου!

«Οὐχ εὐρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ;» (Λουκ. 17,18)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο εὐαγγέλιο. Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς μᾶς διηγεῖται ἓνα θαῦμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὲ τὸ ὁποῖο θεράπευσε δέκα ἀρρώστους ποὺ ἔπασχαν ἀπὸ **λέπρα**, ἀνίατη τότε. Μὲ τὸν ἔλεγχο του ὅμως μπορεῖ νὰ θεραπεύσῃ καὶ ἄλλους πολλούς, ποὺ πάσχουν ἀπὸ μιὰ ἄλλη χειρότερη ἀσθένεια, ἀσθένεια ψυχικὴ. Κι αὐτὴ εἶνε ἡ **ἀχαριστία**. Τὴν εἰκόνα τῆς ἀχαριστίας ζωγραφίζει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο.

Τρομερὴ ἀσθένεια ἢ λέπρα. Τὸ μικρόβιο φώλιαζε στὸ αἷμα, ἐρέθιζε τὸ δέριμα, ἔφερνε κνησμό - φαγούρα, ὁ ἀσθενὴς δὲν μπορούσε οὔτε νὰ κοιμηθῇ, ὅπως ὁ Ἰώβ. Οἱ δέκα λεπροὶ δὲν εὔρισκαν ἡσυχία οὔτε μέρα οὔτε νύχτα. Ἡ ἀσθένεια δημιουργοῦσε ἔλκη· ὁ λεπρὸς γέμιζε λέπια, οἱ σάρκες σάπιζαν, ἔβγαζαν πύον, ἔπεφταν. Ἀνέδιδε δυσοσμία, ἦταν ἀσχημος, παραμορφωμένος, ἀπομονωμένος ἀπ' ὅλους.

Ὅταν ἀπὸ μακριὰ εἶδαν νὰ ἔρχεται πεζῆ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, εἶπαν· Αὐτὸς μόνο μπορεῖ νὰ μᾶς θεραπεύσῃ! Ἔβαλαν φωνή· «**Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς**» (Λουκ. 17,13).

Τὸ λέμε κ' ἐμεῖς αὐτὸ πολλές φορές στὴν ἐκκλησία. Ἀλλὰ τὸ δικό τους «**Κύριε, ἐλέησον**» βγήκε ἀπ' τὴν καρδιά τους σὰν πυρωμένη λάβα. Τὸ φώναξαν **μὲ πίστι ἀκράδαντη** ὅτι ὁ Χριστὸς μπορεῖ νὰ τοὺς γιατρέψῃ. Κι ὁ εὐσπλαχνος καὶ οἰκτίρμων Κύριος, μ' ἓνα του λόγο, ἐλέησε τὰ πλάσματά του. Εἶπε νὰ πάνε στοὺς ἱερεῖς, «**καὶ ἐν τῷ ὑπάγειν... ἐκαθαρίσθησαν**» (Λουκ. 17,14).

Τί ἔπρεπε τώρα νὰ κάνουν; Πρῶτο καθῆκον ἦταν νὰ γυρίσουν, νὰ φιλήσουν τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, νὰ ποῦν τοῦλάχιστον ἓνα εὐχαριστῶ. Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ ἓναν, ποὺ γύρισε κ' εὐχαρίστησε, οἱ ἄλλοι, σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτα, ἀδιαφόρησαν καὶ πῆγαν στὰ σπίτια τους **ξεχνώντας τὸν Εὐεργέτη**. Νά γιατί εἶπα, ὅτι τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο εἶνε ἡ εἰκόνα τῆς ἀχαριστίας.

Ἀχάριστοι, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶνε μόνο οἱ δέκα αὐτοὶ λεπροὶ· ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ἦ ἀχάριστοι πρῶτα - πρῶτα **πρὸς τοὺς γονεῖς**. Δὲν δείχνουν κανένα ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν πατέρα καὶ τὴ μάνα. Ἔφυγαν μακριὰ, Αὐστραλία ἢ Ἀμερικὴ, ἄνοιξαν ἐπιχειρήσεις, θησαύρισαν, ζοῦν μὲ κάθε ἄνεσι, ἐνῶ οἱ γονεῖς τους ὑποφέρουν μέσα σὲ τρώγλες· καὶ ὄχι δολλάριο ἢ μάρκο ἢ λίρα δὲν στέλνουν, ἀλλ' οὔτε ἓνα γράμμα χρόνια τώρα. Συνάντησα σὲ μιὰ τρώγλη τῆς Φλωρίνης μία γριὰ 80 ἐτῶν, ποὺ ἔλεγε· —Πάτερ, δὲν κλαίω γιὰ τὴ δυστυχία μου· κλαίω γιὰ τὸ παιδί, ποὺ μὲ τόσοι κόπους καὶ βάσανα ἔφερα στὸν κόσμο, ἔχει δέκα χρόνια νὰ στείλῃ γράμμα. Διαβάσατε καὶ χθές; «**σημεῖα τῶν καιρῶν**» (Ματθ. 16,3). Ἕνας γέρος 76 ἐτῶν ξεκίνησε ἀπὸ ἓνα χωριὸ τῆς Κορινθίας τώρα τὸ χειμῶνα, ἦρθε στὰ παιδιὰ του στὴν Ἀθήνα καὶ τοὺς ζήτησε νὰ τὸν προστατέψουν, γιὰ τὴν εἶνε ἀνίκανος πιά νὰ ἐργασθῇ. Κι αὐτὰ, ἀντὶ ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα καὶ νὰ τὸν περιποιηθοῦν, τὸν ἔδωξαν «**μὲ τὶς κλωτσιές**»· ἀναγκάστηκε νὰ ἐπεμβῆ ἡ ἀστυνομία καὶ νὰ συλλάβῃ τὰ ἄστοργα παιδιὰ. Κάποιοι ἄλλοι σηκώνουν καὶ χέρι στὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα. Ἀχαριστία στοὺς γονεῖς.

Ἦ ἄλλοι πάλι φέρονται ἀχάριστα **στοὺς δασκάλους καὶ καθηγητὰς**, στοὺς ὁποίους ὀφείλουν τὴν κατάρτισι, τὸ ἐπίπεδο, τὴν ἀνθρωπιά τους, τὸ «**εὖ ζεῖν**» ὅπως ἔλεγε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος γιὰ τὸ δασκάλό του τὸν Ἀριστοτέλη.

Ἦ Συχνὰ παρουσιάζονται καὶ κάποιοι ἀχάριστοι **στοὺς ἱερεῖς**. Τοὺς σχολιάζουν, τοὺς εἰρωνεύονται, τοὺς ἐμπαίζουν, τοὺς χλευάζουν. Αὐτοὶ δὲν νιώθουν οὔτε πιστεύουν ὅτι ἓνας ἱερεὺς προσφέρει στὸ λαό, καὶ σ' αὐτοὺς τοὺς ἴδιους, μιὰ μοναδικὴ ὑπηρεσία.

Ἦ Οἱ προηγούμενοι βέβαια, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν λειτουργὸ τοῦ Θεοῦ, προσβάλλουν ἐμμέσως καὶ τὸν ἴδιο τὸ Θεὸ τὸν ὁποῖον ὁ ἱερεὺς ἐκπροσωπεῖ. Οἱ χειρότεροι ὅμως εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ

καὶ εὐθέως φέρονται μὲ ἀχαριστία **στὸν ἴδιο τὸ Θεό·** σ' αὐτὸν ποὺ εἶνε παραπάνω κι ἀπὸ τὴ μάνα κι ἀπὸ τὸν πατέρα κι ἀπὸ τὸ δάσκαλο κι ἀπὸ τὸν ἱερέα, στὸ μεγάλο Εὐεργέτη μας.

* * *

Ποιὸς μπορεῖ, ἀγαπητοί μου, νὰ μετρήσῃ τὶς **εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ;** Εἶνε ἀμέτρητες, ἀναρίθμητες· ὑλικές καὶ πνευματικές, γνωστές καὶ ἄγνωστες, φανερές ἀλλὰ καὶ ἀφανεῖς.

Μᾶς εὐεργετεῖ ὁ Θεός. Κάθε **ἀκτίνα τοῦ ἡλίου,** ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τόση ἀπόστασι, καθὼς μᾶς φωτίζει καὶ μᾶς θερμαίνει, λέει μὲ τὴ δική της γλῶσσα «Ἄνθρωπε, ὁ Θεὸς σὲ ἀγαπᾷ». Κάθε **πνοὴ ἀέρος,** λεπτὴ ἢ σφοδρὴ, τὴν ὥρα ποὺ μᾶς ἀγγίζει λέει «Ὁ Θεὸς σὲ ἀγαπᾷ». Κάθε **σταγόνα νεροῦ,** τὴ στιγμὴ ποὺ μᾶς ξεδιψᾷ καὶ μᾶς πλένει, λέει «Ὁ Θεὸς σὲ ἀγαπᾷ». Κάθε τίκ - τὰκ, κάθε **παλμὸς τῆς καρδιάς,** ποὺ εἶνε ἓνα τέλειο μηχανήμα τοῦ Δημιουργοῦ μέσα μας –τὸ σκεφθήκατε ποτέ;–, μᾶς λέει «Ὁ Θεὸς σὲ ἀγαπᾷ». Κάθε **ἄνθος** ποὺ σκορπάει τὸ ἄρωμά του, κάθε **πουλάκι** ποὺ κελαδεῖ στὸ δάσος, μᾶς λένε «Ὁ Θεὸς σὲ ἀγαπᾷ». Τὰ πάντα μαρτυροῦν τὶς εὐεργεσίες του. «*Ἄνοιξαντός σου τὴν χεῖρα τὰ σύμπαντα πλησθήσονται χρηστότητος*» (Ψαλμ. 103,28).

Ἄλλ' ἄς ἀφήσω ἄλλους, ποιητὰς καὶ λογοτέχνες, νὰ μιλοῦν γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ὠραῖα δεῖγματα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ἐγὼ –ὡς λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου κατὰ τὴν εὐσπλαχνία του– θέλω νὰ μιλήσω γιὰ μία ἄλλη εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ, ἀνώτερη ἀπ' ὅλες, **ἰλιγγιώδη εὐεργεσία.** Ἄν δὲν τὴ νιώθῃς τὴν εὐεργεσία αὐτὴ, ματαίως ζῆς σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Ποιὰ εἶν' αὐτὴ;

Τὴν ὥρα ποὺ μέσα στὸ ναὸ τελεῖται ἡ θεία λειτουργία ρίξτε, συναμαρτωλοὶ ἀδελφοί μου, ἓνα βλέμμα στὸ ἅγιο βῆμα. Πάνω στὴν ἅγια τράπεζα βρίσκεται τὸ ἱερὸ δισκοπότηρο. Κι ὅταν προχωρήσῃ τὸ δράμα τῶν δραμάτων, ὅσοι πιστεύουμε στὸν Κύριο ὁμολογοῦμε, ὅτι αὐτὲς οἱ σταλαγματιῆς τοῦ οἴνου, τοῦ προϊόντος τῆς ἀμπέλου, κατὰ μυστηριώδη τρόπο μεταβάλλονται. Μὴ μὲ ρωτήσῃς τὸ πῶς, γιατί κ' ἐγὼ θὰ σὲ ρωτήσω· Πῶς τὰ κάρβουνα, ὅπως βεβαιώνῃν ἢ ἐπιστήμη, μέσα στὸ χημεῖο τῆς φύσεως μεταβάλλονται σὲ διαμάντια; Μὴ μὲ ρωτήσῃς λοιπόν. Πίστις μας ἀκράδαντος εἶνε, ὅτι τὸ κρασί μέσα στὸ ἅγιο ποτήριο μεταβάλλεται σὲ αἷμα, στὸ **πανάγιο ἐκεῖνο αἷμα τοῦ Χριστοῦ** ποὺ ἔτρεξε στὸ Γολγοθᾶ καὶ **ἔσωσε τὴν ἀνθρωπότητα.** Κάθε σταλαγματιὰ τοῦ αἵματός του εἶνε Ἰορδάνης ποταμὸς, γίνεται ὠκεανός, στὸν ὁποῖο πλένονται οἱ ἁμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου.

Χριστέ, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ἄστρα σου, γιὰ τὰ ἄνθη σου, γιὰ τὰ ποτάμια σου... ἀλλὰ θὰ εἶ-

μαι ἀνάξιος δοῦλος σου ἐὰν δὲν γονατίσω μπροστὰ στὸ σταυρὸ καὶ δὲν πῶ· **Χριστέ, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ αἷμα σου,** τὴν ὑψίστη αὐτὴ εὐεργεσία σου στὴν ἀνθρωπότητα!

Δυστυχῶς οἱ ἄνθρωποι **εἴμαστε ἀχάριστοι.** Ἡ ἀχαριστία μᾶς κλείνει τὸ στόμα καὶ δὲν λέμε ἓνα εὐχαριστῶ στὸ Λυτρωτὴ μας· αὐτὴ μᾶς κατεβάζει χαμηλότερα κι ἀπὸ τὰ ζῶα.

Στὴ φύσι ὁ **κορυδαλλός,** τὸ πουλάκι ποὺ πρῶι - πρῶι ἀνεβαίνει πρῶτο στὰ ὕψη, ψάλλει σὰν ἄμισθος ψάλτης καὶ λέει στὸν Ὑψίστο «Σ' εὐχαριστῶ». Ἡ **ὄρνιθα,** ὅταν σκύβει στὸ ποταμάκι, πίνει μιὰ γουλιὰ νερὸ καὶ ὑψώνει τὸ κεφάλι της, λέει στὸ Θεὸ «Σ' εὐχαριστῶ». Τὸ **σκυλί,** ποὺ τοῦ δίνεις ἓνα ξεροκόμματο καὶ κουνάει τὴν οὐρά του, σοῦ λέει «Ἀφεντικὸ σ' εὐχαριστῶ». Κι ὁ ἄνθρωπος; Ὡ ὁ ἄνθρωπος!

Ἐνα σκυλί, ὅταν γκρεμίστηκε ἓνα σπίτι καὶ πλάκωσε μέσα τὴ γριὰ νοικοκυρά, ἐνῶ μποροῦσε νὰ φύγῃ ὅπως ἔφυγαν ὄλοι καὶ τὰ παιδιὰ τῆς γριάς, αὐτὸ ἔμεινε ἐκεῖ καὶ **ἐκλαιγε** ἀνάμεσα στοὺς ὀγκολίθους. Τὰ σωστικὰ συνεργεῖα ἄκουσαν τὸ κλάμα του, ἔτρεξαν ἐκεῖ, ἔσκαψαν, βρῆκαν ζωντανὴ τὴ νοικοκυρά, καὶ τότε τὸ σκυλί **ἄρχισε νὰ πηδάῃ ὅλο χαρὰ.**

Ὡ ἄνθρωπε, ἓνα σκυλί εὐγνωμονεῖ· κ' ἐσὺ χτυπᾷς τὸν πατέρα, βρίζεις τὴ μάνα, βλαστημᾷς τὸ Θεό; Εἴσαι κατώτερος κι ἀπὸ τὰ ζῶα· «*Ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς*» (Ψαλμ. 48,13).

* * *

Ἡ ἀχαριστία, ἀγαπητοί μου, **εἶνε «σημεῖον τῶν καιρῶν».** Μία προφητεία τοῦ ἀποστόλου Παύλου λέει, ὅτι στοὺς ἐσχάτους καιροὺς οἱ ἄνθρωποι θὰ γίνουν «*ἀχάριστοι*» (Β' Τιμ. 3,2). Καὶ ποτέ ἄλλοτε ἢ γῆ αὐτὴ δὲν εἶδε ὅπως τώρα τόσο ἀχάριστα ὄντα, ποὺ νὰ ὑβρίζουν ἀμετανόητα τὸν Εὐεργέτη τους. Γι' αὐτοὺς ἡ Ἀποκάλυψις λέει ὅτι, ἀκόμη κι ὅταν θὰ κολάζωνται, θὰ δαγκώνουν τὶς γλώσσες τους ἀπ' τὸν πόνο, μὰ ἀντὶ νὰ μετανοοῦν θὰ συνεχίζουν νὰ βλαστημοῦν (βλ. Ἄπ. 16,10).

Μέσα σὲ τέτοια γενεά, ἄς μείνουμε **εὐγνώμονες στὸ Θεό.** Κι ἄς τὸν εὐχαριστοῦμε καὶ γιὰ τὰ καλὰ ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ δυσάρεστα· γιατί μέσα στὴν πικρία ὑπάρχει γλυκύτης. Ὁ Ἰώβ καὶ στὴν εὐτυχία ἀλλὰ καὶ στὴ δυστυχία του ἔλεγε «*Εἶτὴ τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον...*» (βλ. Ἰώβ 1, 21 & θ. Λεπ.). Ἔτσι κ' ἐμεῖς. «*Ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε*» (Α' Θεσ. 5,18)· καὶ στὴ χαρὰ καὶ στὴ λύπη, καὶ στὴ γαλήνη καὶ στὴν τρικυμία, καὶ στὴ φτώχεια καὶ στὸν πλοῦτο, σὲ κάθε περιπέτεια καὶ στὸ θάνατο ἀκόμη τὰ χεῖλη μας ἄς λένε «Δόξα σοι, ὁ Θεός!».

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2150	Κυριακὴ ΙΕ' Λουκᾶ (Λουκ. 19,1-10) 27 Ἰανουαρίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Μετάνοια ἔμπρακτη

«Ἰδοὺ τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν» (Λουκ. 19,8)

Στὸν κόσμο αὐτόν, ἀγαπητοί μου, τὰ διάφορα πράγματα δὲν ἀλλάζουν· στὴ φύσι γύρω μας τὸ λιθάρι μένει λιθάρι, τὸ κάρβουνο μένει κάρβουνο, τὸ ξύλο μένει ξύλο κ.λπ.. Ἄλλ' ἐνῶ στὸν φυσικὸ καὶ ὑλικὸ κόσμο δὲν γίνονται ἀλλαγές, στὸν πνευματικὸ ὅμως κόσμος, τὸν κόσμο τῆς θείας χάριτος, δηλαδὴ **στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, γίνονται ἀλλαγές, μεγάλες ἀλλαγές καὶ θαυμαστὲς μεταβολές**· σκοτεινές καὶ μαῦρες ψυχές, σὰν τὰ φτερά τοῦ κόρακα, μποροῦν νὰ γίνουν φωτεινές καὶ λαμπρές, πιὸ λευκές κι ἀπὸ τὸ χιόνι!

Μιά τέτοια θαυμαστὴ μεταβολὴ μᾶς περιγράφει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο· μᾶς διηγεῖται τί ἦταν ὁ **Ζακχαῖος** προτοῦ νὰ συναντηθῆ μετὸ Χριστό, καὶ τί ἔγινε κατόπιν.

Τί ἦταν ὁ Ζακχαῖος στὴν κοσμικὴ του ζωὴ; Ἦταν «*ἀρχιτελώνης*», ἐπὶ κεφαλῆς δηλαδὴ τῶν τελωνῶν τῆς περιοχῆς, τῶν ὑπαλλήλων ποὺ εἰσέπρατταν τοὺς φόρους ἀπὸ τὸ λαό. Ἡ θέσι του αὐτὴ τοῦ ἐξασφάλιζε μιὰ ἄνετη ζωὴ «*οὗτος ἦν πλούσιος*», ὅπως ἀκούσαμε σήμερα (Λουκ. 19,2). Ὁ τρόπος ὅμως ποὺ οἱ τελῶνες εἰσέπρατταν τοὺς φόρους ἦταν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος· ἀδικοῦσαν τὸν κόσμο. Οἱ τελῶνες δυνάστευαν τὸν πλοῦτον μὲ τὴ βία ποὺ ἀσκοῦσαν καὶ ἔκλεβαν τὸν πολίτη ἐξογκώνοντας τὸ ποσὰ ποὺ ὤφειλε νὰ καταβάλλῃ. Κλέφτες οἱ τελῶνες, καὶ ὁ Ζακχαῖος **ἀρχηγὸς τῶν κλεπτῶν**. Γιατί; Διότι οἱ τελῶνες τὴν ἐποχὴ ἐκείνη νοίκιαζαν τοὺς φόρους ἀπὸ τὸ κράτος, καὶ κατόπιν εἰσέπρατταν ἀπὸ τὸν κάθε φορολογούμενο ποσὰ ὑπερβολικά· ἔδιναν στὸ κράτος δέκα, καὶ εἰσέπρατταν ἀπὸ τὸ λαὸ ἑκατό.

Ὁ Ζακχαῖος λοιπόν, ὅπως καὶ οἱ ὅμοιοί του, εἶχε ὡς πρόγραμμα τῆς ζωῆς του τὸ «ἄρπαξε

νὰ φᾶς καὶ κλέψε νὰ ἴχης». Ἦταν ἓνα ἀρπακτικὸ ὄρνεο τῆς κοινωνίας, μία βδέλλα ἐπάνω στὸ κοινωνικὸ σῶμα. Ὅπως ἡ βδέλλα βυζαίνει τὸ αἷμα, ἔτσι κι ὁ Ζακχαῖος σὰν βδέλλα τῆς κοινωνίας **ῥουφοῦσε τὸ αἷμα τῶν πτωχῶν**, τῶν χηρῶν καὶ τῶν ὀρφανῶν. Πόσες τέτοιες βδέλλες τοῦ διαβόλου ὑπάρχουν στὸ σῶμα τῆς κοινωνίας καὶ σήμερα!...

Ὁ Ζακχαῖος, μέρα - νύχτα ἐκεῖ στὸ τελωνεῖο του, φύλαγε μὴ τυχὸν τοῦ ξεφύγῃ καμμιὰ μύγα ἢ κανένα κουνούπι! Ἦτσι πλούτιζε, θησαύριζε, ἔχτιζε σπιτία καὶ μέγαρα, ζοῦσε μὲ πολυτέλεια, χωρὶς νὰ σκέπτεται Θεό, κρίσι καὶ ἀνταπόδοσι. Ζοῦσε ὅπως ζοῦν οἱ χοῖροι κι ὅπως ζοῦν οἱ ἀσπάλακες, οἱ τυφλοπόντικες· **τὰ μάτια του τὰ εἶχε στραμμένα στὴ γῆ...**

Τέτοιος ἦταν. Ἀλλὰ τώρα **μιὰ μεγάλη μεταβολὴ** γίνεται στὴν ψυχὴ του.

Ὁ Ζακχαῖος, ἐκεῖ ποὺ καθόταν στὸ γραφεῖο του, ἀκούει ὄχλοβοή, θόρυβο μεγάλο. Χιλιάδες κόσμος εἶχε συγκεντρωθῆ καὶ σχημάτισαν μιὰ διαδήλωσι. Οἱ δρόμοι κλεισμένοι, οἱ πλατεῖες πιασμένες, δὲν ἔμεινε σπιθαμὴ ἐδάφους ἀκάλυπτη. –Τί συμβαίνει; ρωτᾷ ὁ ἀρχιτελώνης. –Περνάει ὁ Χριστός, τοῦ λένε. –Μὰ ποιός εἶν' αὐτός ὁ Χριστός; εἶνε κανένας πλούσιος, κάποιος σοφός, κανένας βασιλιάς; –Εἶνε ὁ φίλος τῶν πτωχῶν, ὁ γιατρὸς ὄλων τῶν ἀρρώστων, ὁ σοφὸς δάσκαλος μικρῶν καὶ μεγάλων... Ἀκούγοντας αὐτά, μέσα του γεννιέται μιὰ περιέργεια, ἓνα ἐνδιαφέρον· θέλει **νὰ δῆ τὸ Χριστό, ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ τὸν γνωρίσῃ**. Καλὴ ἢ ἐπιθυμία, ἀγία. Ναί, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν δῆ; Λόγω φυσικοῦ ἐλαττώματος αὐτὸ ἦταν ἀδύνατον. Ἦταν ἄντρας μικροῦ ἀναστήματος, κοντός· χανόταν μέσ' στὸ πλῆθος, ὁ κόσμος τὸν ὑπερεκάλυπτε, τοῦ ἔκρυβε τὴ θέα. Αὐτὸς ὅμως ἦταν ἀποφασισμένος

νά δῆ τὸ Χριστὸ ὄπωσθήποτε. Καὶ τί σοφίζε-
ται· τρέχει πιὸ μπροστὰ στὸ δρόμο ποὺ βάδι-
ζε ὁ Χριστός, ἀνεβαίνει πάνω σὲ μιὰ συκομου-
ριά, μιὰ συκαμινιά, καὶ κάθετα ἐκεῖ περιμέ-
νοντας. Σὲ λίγο πράγματι ὁ Χριστὸς πλησιάζει
κυκλωμένος ἀπὸ τὸν κόσμο ποὺ τὸν ἀκολου-
θεῖ. Καὶ μόλις φτάνει κάτω ἀπ' τὸ δέντρο τοῦ
Ζακχαίου, σταματᾷ, σηκώνει τὰ μάτια κατ' εὐ-
θειᾶν πάνω σ' αὐτόν, τὸν βλέπει καὶ τοῦ φω-
νάζει· –Ζακχαῖε, κατέβα γρήγορα, σήμερα θὰ
μείνω στὸ σπίτι σου.

Κατεβαίνει στὴ στιγμή ὁ Ζακχαῖος, ἐνῶ **τὰ
συναισθήματά του δὲν περιγράφονται**. Αὐτός,
ὁ ψυχρὸς φιλάργυρος, τώρα συγκλονίζεται
καὶ σαστίζει. Ἀπ' τὴ μιὰ μεριά νιώθει μιὰ ἴκα-
νοποίησι στὴν περιέργειά του κ' ἕναν εὐχάρι-
στο αἰφνιδιασμό ἀπὸ τὴν εὐνοια καὶ τιμὴ ποὺ
δέχτηκε τόσο ξαφνικά, κι ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸν
καταλαμβάνει ἕνα ἱερὸ δέος, ἕνας αὐθόρμη-
τος καὶ εἰλικρινῆς θαυμασμός μπροστὰ στὸ
πρόσωπο τοῦ Κυρίου.

Τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη **φιλοξένησε στὸ σπίτι του
τὸ Χριστό!** Ὑπῆρχαν κι ἄλλα σπίτια στὴν Ἱε-
ριχῶ, ἱερέων, ἀρχιερέων, πλουσίων, ἀρχόν-
των· ἀπ' ὅλα ὅμως αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς διάλεξε τὸ
δικό του, τὸ σπίτι τοῦ Ζακχαίου, γιατί αὐτὸς
εἶχε μετανοήσει. Τὸ βλέμμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀ-
γάπη του, τὰ λόγια του ἄγγιξαν τὴν καρδιά
του, ἔφεραν δάκρυα στὰ μάτια του, τὸν ἔκα-
ναν νὰ πάρῃ ἀμέσως μιὰ **μεγάλῃ ἀπόφασι** καὶ
νὰ πῆ ἐκεῖ μπροστὰ σὲ ὅλους·

Σοῦ ἐξομολογοῦμαι, Κύριε. Μέχρι σήμερα
ἔζησα μὲ κλοπὴ, μὲ ἀδικία, μὲ ψέμα· σήμερα
ἀφήνω τὸ δρόμο τοῦ σατανᾶ κι ἀποφασίζω ν'
ἀκολουθήσω τὸ δρόμο τὸ δικό σου. **Μετανῶ,
Χριστέ**. Γι' αὐτὸ τὰ μισὰ καὶ παραπάνω ἀπὸ τὰ
ὑπάρχοντά μου τὰ μοιράζω στοὺς φτωχοὺς·
καὶ γιὰ ὅποια ἀδικία ἔκανα σὲ ὅποιονδήποτε,
θὰ τὸν ἀποζημιώσω ἐπιστρέφοντάς του τε-
τραπλάσια· ἂν ἔκλεψα μία δραχμὴ, θὰ δώσω
τέσσερις· ἂν ἔκλεψα δέκα, θὰ δώσω σαράντα.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ζακχαίου ἦταν ἡ καλύ-
τερη ἀπάντησι τοῦ Χριστοῦ στὰ σχόλια τοῦ
κόσμου. Σὰν νὰ τοὺς ἔλεγε· Ἔσεῖς μὲ κατη-
γορεῖτε, ὅτι κατέλυσα στὸ σπίτι ἐνὸς μεγά-
λου ἁμαρτωλοῦ· ἀλλ' ὅπως εἶδατε ὅλοι, ὁ Ζακ-
χαῖος ἄλλαξε, **αὐτὸς τώρα μετανόησε**. Γι' αὐ-
τὸ λέω, ὅτι «*σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ
ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐ-
στιν*». Αὐτὴ ἄλλωστε εἶνε ἡ ἀποστολή μου· γι'
αὐτὸ ἀκριβῶς ἦρθα στὴ γῆ, γιὰ νὰ ζητήσω καὶ
νὰ σώσω τὸ χαμένο πρόβατο (Λουκ. 19,9-10).

Ὁ Ζακχαῖος σώθηκε! Μετανόησε, καὶ ἡ με-

τάνοιά του ἦταν εἰλικρινῆς, πραγματικῆ. **Τὸ ἀ-
πέδειξε μὲ ἔργα**· εἶχε μισήσει τὴν κλοπὴ, τὴν
ἀδικία, τὸ ψέμα· τώρα ἔργα του ἦταν ἡ ἐλεη-
μοσύνη στοὺς φτωχοὺς καὶ ἡ ἀποζημίωσι
στοὺς ἀδικημένους. Αὐτὸ εἶνε καὶ τὸ δίδαγμα
του σ' ἐμᾶς. Μὲ τὸ παράδειγμά του μᾶς λέει·
Ἄν θέλετε νὰ εἴστε Χριστιανοί, πρέπει **νὰ ἐπα-
νορθώσετε τὰ ἀδικήματα ποὺ κάνετε**. Δὲν εἶνε
μετάνοια αὐτὴ ποὺ δὲν συνοδεύεται ἀπὸ ἔργα.
Ἔκλεψες κάτι; ὀφείλεις νὰ τὸ ἐπιστρέψης
στον κάτοχό του· ὅσο τὸ ξένο πρᾶγμα μένει
στὸ σπίτι σου, εἶνε φωτιά γιὰ σένα, γιὰ τὴ γυ-
ναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ σου. Ζημιώσες τὸν ἄλλο;
ὀφείλεις νὰ τὸν ἀποζημιώσης, νὰ πληρώσης
τὴ ζημιὰ ποὺ τοῦ ἔκανες. Συκοφάντησες κά-
ποιον, διέβαλες π.χ. τὴν κόρη του καὶ δυσκο-
λεύεται τώρα νὰ παντρευτῆ; ὀφείλεις νὰ ἀπο-
καταστήσης καί, ὅπως εἶπες τὸ ψέμα, νὰ ἔχῃς
τὸ θάρρος νὰ πῆς τώρα τὴν ἀλήθεια.

Ἴσως ὅμως μοῦ πῆς, ὅτι ὑπάρχουν καὶ **ἀ-
μαρτήματα ποὺ δὲν ἐπανορθώνονται**· σκοτώ-
σες π.χ.; δὲν μπορείς νὰ ἐπαναφέρῃς τὸ θῦ-
μα στὴ ζωὴ· ἀτίμασες γυναῖκα; δὲν μπορείς
νὰ τῆς ἐπιστρέψῃς αὐτὸ ποὺ τῆς ἀφαίρεσες.
Γιὰ τέτοια ἁμαρτήματά σου, ποὺ δὲν μπορείς
νὰ τὰ ἐπανορθώσης, χρειάζονται δάκρυα, δά-
κρυα πολλά. Τέτοιο ἦταν καὶ τὸ ἁμάρτημα τοῦ
Δαυῖδ· τὸ σκεπτόταν τὴ νύχτα, ἔκλαιγε καὶ μὲ
δάκρυα ἔλεγε «*Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ
μέγα ἔλεός σου...*» (Ψαλμ. 50,2).

Τὰ δάκρυα αὐτὰ τῆς μετανοίας ἀξίζουν πε-
ρισσότερο κι ἀπὸ διαμάντια καὶ πολύτιμα πε-
τράδια. Αὐτὰ χρειαζόμαστε γιὰ νὰ σωθοῦμε.
Ἄς παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ νὰ μᾶς τὰ χαρίσῃ.
Νὰ κλάψουμε γιὰ δικές μας ἁμαρτίες, γιὰ τὶς
ὁποῖες δὲν ἔχουμε κλάψει μέχρι σήμερα· νὰ
κλάψουμε γιὰ ἁμαρτήματα ἀνθρώπων δικῶν
μας, συγγενῶν καὶ φίλων· νὰ κλάψουμε γιὰ τὶς
ἁμαρτίες τοῦ κόσμου, γιατί πολὺ ἔχουμε πα-
ροργίσει τὸ Θεό. Οἱ προσευχές, τὰ δάκρυα, οἱ
νηστεῖες, οἱ μετάνοιες, ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ συγ-
χωρητικότης, αὐτὰ μπορούν νὰ ἐλκύσουν πά-
λι κοντὰ μας τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, νὰ σβήσουν τὸ
πῦρ τῆς θείας ὀργῆς (βλ. Ἐφ. 5,6. Κολ. 3,6), νὰ φέρουν
τὸ Χριστὸ στὶς καρδιές μας, γιὰ νὰ πῆ καὶ
στον καθένα ἀπὸ μᾶς ὅ,τι εἶπε στὸ Ζακχαῖο·
«*Σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο*».

Εἶθε ὅλοι, ἀδελφοί μου, διὰ τῆς χάριτος
τοῦ Θεοῦ, τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς
ἐμπράκτου ἀλλαγῆς νὰ βροῦμε τὴν ὁδὸ τῆς
σωτηρίας καὶ ν' ἀξιωθοῦμε τῆς βασιλείας τῶν
οὐρανῶν, τῆς ὁποίας ἡ μεγάλη πύλη φέρει
τὴν ἐπιγραφὴν «**METANOIA**».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπὸ τὸ χειρόγραφο ὁμιλίας, ἡ ὁποία ἐγίνε σὲ ἀγνωστο ἰ. ναὸ τῆς ἱ. μητροπόλεως Αἰτωλίας & Ἀκαρνανίας καὶ πιθανῶς τὴν 30-1-1938.
Ἀνάγνωσις, στοιχειοθεσίαι, μεταφορὰ σὲ ἀπλή γλώσσα καὶ ἀναπλήρωσις 4-11-2018.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύνλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

